

Na haar studie communicatiewetenschap wil Amanda werkervaring opdoen en reizen. Ze vertrekt naar Maleisië om stage te lopen op de communicatieafdeling van een non-profit organisatie. Natuurlijk loopt alles anders dan ze had verwacht....

In het ziekenhuis, deel 2

“Gaat het een beetje met je?” De twee jongens blijken Nederlanders te zijn. Helaas heb ik door mijn hardcore huilen ook een hardcore huilgezicht: bloeddorlopen ogen, opgezwollen oogleden, vlekken op mijn wangen, uitgedroogde lippen en een vuurrode loopneus. Waarom ben ik zo’n onelegante janker? Bij de meeste huilende vrouwen biggelen een paar dramatische traantjes over hun wangen. Maar ik zie eruit alsof iemand me een paar tikken heeft verkocht.

De donkerharige jongen is heel leuk: hij is een lange, brede 26-jarige Groningse student die nu in Singapore werkt voor een ‘consultancy-iets’. En hij heeft prachtige groene ogen. Zijn vriend, blonde hippe stekels, type surf dude, is trouwens ook best aantrekkelijk. Hij moet een tetanusprik halen, want hij is gebeten door een hond waarop hij per ongeluk is gaan staan.

Ben ik net in een interessant gesprek verwickeld met de donkerharige jongen (laat hem de bulten op mijn benen zien, Godzijdank heb ik ze netjes geschoren), word ik opgehaald door een zuster, met de mededeling dat de fax binnen is en ik naar ‘mijn kamer’ kan. Het moment van afscheid is aangebroken. En ik denk: ik moet z’n nummer of e-mailadres vragen, maar het is moeilijk om zo iets aan iemand te vragen en tegelijkertijd je snottebel binnen te houden. Dus ik vraag hem niks, en hij vraagt het ook niet aan mij. Ik word weggevoerd. En ik heb spijt. Waarom heb ik het hem niet gewoon gevraagd? SPIJT SPIJT SPIJT.

Veel erger kan het niet worden, dacht ik, maar ik had het mis... De ziekenhuizen in Singapore bestaan uit verschillende klassen: in klasse C deel je de slaapzaal met 49 andere vrouwen, in klasse B met 3 vrouwen en in klasse A heb je een eigen kamer. Ik heb de duurste reisverzekering afgesloten, dus ik zie die klasse A al helemaal zitten: kom maar op met dat eigen bedje, die badkamer en kabeltelevisie. Maar dat is ijdele hoop: het Singapore General Hospital blijkt niet alleen tot de beste ziekenhuizen van Zuidoost Azië te behoren, ook tot de allerduurste. Mijn reisverzekering dekt alleen klasse C, de slaapzaal. *The horror*. Ik zie mezelf al liggen, met mijn Westerse weerstand die niets gewend is, tussen al die kuchende en rochelende Singaporaanse zieken terwijl de vreemde bacillen me om de oren vliegen. De slaapzaal blijkt mee te vallen: afgezien van het vieze eten, de hoogbejaarde vrouwtjes die midden in de nacht aan het ijlen zijn, mijn winderige buurvrouw en de continu starende blikken van de bezoekers (ik ben de enige blanke), is het gelukkig heel schoon en zijn de zusters en de dokters erg aardig.

En nu wandel ik weer door de ziekenhuisgangen. De ogen van de andere patiënten en hun bezoek branden in mijn rug. Mijn creditcard werkt gelukkig weer, want de technische storing is verholpen. Ik heb geen slaapspullen bij me, mijn backpack ligt nog bij MeiMei, dus ik ben genoodzaakt een pakje *disposable panties* te kopen. En nu weet ik hoe een papieren onderbroek aanvoelt. Die zit dus niet zo lekker en hij schijnt door, net als mijn lichtroze ziekenhuispyjama. Maar dit is niet het moment om me druk te maken over mode. Ik moet mee voor röntgenfoto's. De dokter wil er zeker van zijn dat er geen *foreign object* in mijn been zit. Hierbij krijg ik allerlei

levendige visualisaties van buitenaardse wezens die zich in mijn scheenbeen hebben genesteld en vanuit daar een plan beramen om de wereld over te nemen, waarbij mijn benen worden gebruikt als uitvalsbasis. Dit is gelukkig niet het geval maar de dokter kan niet vaststellen wat de oorzaak is van de bulten. Waarschijnlijk ben ik door een mug gestoken en is het door gebrek aan goede hygiëne (lees: het slapen op vies beddengoed) gaan ontsteken. En het scheren van mijn benen is volgens de dokter ook niet zo snugger van me...

Na zeven nachten in het ziekenhuis, weten ze nog steeds niet hoe ik aan die bulten ben gekomen, maar ik ben wel weer gezond. Vijf kilo lichter en veel vreemde bacillen en drie telefoonnummers van kleine artsen in opleiding rijker, sta ik weer buiten waar MeiMei op me wacht. Op naar het volgende avontuur!